

— Че трѣба да са чуе и обвиняемыйтъ. »

Повикахъ слѣдователно Пикильо; но понеже времето бѣше прекрасно, и слънцето свѣташе съ рѣдка свѣтливостъ, младыйтъ слуга не може да еа въспротиви на желаніето си да отиде да еа расходи по брѣговетъ на Арга, и по върховетъ на гората на светого Христофора.

Сеньоръ Пауло изгледа еждницыйтъ съ тържественъ видъ. Обвиняемыйтъ, като не са евяваше въ тѣзи минута, даваше на обвиненіето необоримо подтвърдѣніе; кагато са върнѣ, казаха му че намѣстникътъ и двѣтъ му млади госпожи го были търсили. Пикильо пожълтъ, и са затече къмъ вратата на стаята имъ за да ги чака кога излѣзжтъ.

Той чака повече отъ единъ часъ.

Найподиръ Аиша подрѣнка звѣнца си, и Пикильо са прѣдстави отпрѣдъ ѳ. Младата мома пишеше, поглѣда го, и слѣдоваше да пише безъ да му продума или да го погълчи.

Той стоеше отпрѣдъ ѳ неподвиженъ, като чакаше осжжденіето си, но нечаянно го стреснѣ громкыйтъ гласъ на донъ-Жуана който идѣше поддржанъ отъ дѣщеря си. Намѣсто да подражи на прѣзрителното мълчене на Аиша, той тосъ часъ са залови за предмета, съ едно прѣдисловіе много изразително, на което послѣсловіето са прѣдвиждаше че ще бжде безмѣрно впечатлительно; защото между другытъ му ржководженія той издигнѣ в тоягата която държеше въ дѣената си ржка. Но Кармена, която имаше и сладостта и добрината на ангельтъ, отведе ржката на баща си.

Аиша не са мрѣднѣ отъ мѣстото си, нито продума нѣщо.

А Пикильо като паднѣ на краката на разсърдени старецъ :

« Имате право, Ваше Превѣсходителство, думаше той; виноватъ съмъ, но съ сичко туй, погрѣшката ми не е сичката моя! »

И му разказа на кѣсо обидытъ, които го докараха до туй безчиніе.